

Проповідь Владики Ігоря на відкритті пам'ятника С. Бандері у м. Львові

Всесвітліші та всечасні отці!

Високодостойні представники влади!

Вельмишановне зібрання!

Бажаю привітати усіх вас з нагоди відкриття пам'ятника нашому країнинові, правдивому українському патріотові, безстрашній людині, відданому борцеві за свободу нашого народу, людині легендарного імені – Степану Бандері. Для нашого мудрого народу, для нашої Церкви ця людина дуже дорога, тому що походив із священницької греко-католицької родини, був вихований у душі любові до Бога та ближнього, бачив несправедливість, що чинилася його народові, тому жертвував своїм життям, щоб майбутні покоління жили у вільній Україні. Степан Бандера з усіх сил підтримував Акт відновлення української незалежності, проголошений 30 червня 1941 року у Львові. Як провідник ОУН відмовився скасувати цей Акт на вимогу німців, за що був заарештований і кинутий німцями у берлінську в'язницю. Варто пригадати, що у вересні 1942 року в концтаборі Освенцім (Авшвіц) гестапо замордувало руками польських військових двох братів Степана Бандери – Олексу та Василя. Так високо патріотично були виховані брати Бандери. І приємно це, що в 65-ту річницю утворення УПА, ми відкриваємо пам'ятник Степану Бандері, споруджений у Львові.

Не легко приходилося боротися проти ворогів нашим визвольним борцям, бо вони протистояли радянським, німецьким та польському війську. Не мали своєї вільної Батьківщини, хоч стояли на рідній землі та жили серед рідного народу. Правдиво прогресивні сили Українського народу високо оцінюють вклад у виборені свободи для нашого народу Степаном Бандерою, Євгеном Коновальцем, о. Августином Волошином, Ярославом Стецьком, Романом Шухевичем та багатьма іншими провідниками визвольного руху України. Ми вдячні війську ОУН та УПА, котрі показали високий патріотизм, мужність та палку любов до свого краю, що приречені на смерть, подібно, як студенти під Крутами, але протистояли ворогам-загарбникам. Хай їхня пам'ять та їхня мужність завжди живе у серцях нашого народу. Ми пишаємося тим, що ці борці захищали своїх рідних, свою землю, котра була у них під ногами, а не боролися на чужій землі як загарбники. Чому б ми не мали шанувати своїх героїв, котрі походять з наших країв, з нашої землі, з українського роду?! Чому б ці люди мали стати для нас чужими й незнайомими, як цього навчала радянська брехлива пропаганда? Як для нас можуть бути героями Кузнецов М., Ковпак С. і їм подібні, що мордували наших братів під егідою Йосифа Сталіна та наступників. Як ми можемо хвалити радянський уряд, котрий так злочинно розправлявся з нашим народом голодомором на сході України, а в Західній Україні розстрілами, а потім арештами та масовими висилками наших людей з України у Сибір та Далекий Схід. Хтось симпатизує радянським військам та тій же владі, але потрібно сказати про їхні більше злочинство, як добро, котре принесли нашому народові. Мені пригадується факт, коли я проживав у м. Вінниці, як один із відповідальних за інструктаж дружинників хвалився тим, що під час війни у сорокових роках, вони, зловивши наших борців опору в Західній Україні, підвішували їх до зігнутих берізок, а пустивши берізки, насолоджувалися тим, що їхні тіла розривалися надвоє... Хто

притягне таких нелюдів до відповідальності за звірячі злочини!? Чи можемо дякувати радянській владі, а разом з тим багатьом її прихильникам, що відкинули наш та інші народи колишнього Союзу у розвитку назад, принаймні на 50-80 років. Мабуть, якесь мале добро вчинила колишня радянська влада, але своїми злочинними та не демократичними ставленнями до людей, перекреслила все добре та викликала негативне ставлення до себе. Чому б ми мали заперечувати й не шанувати тих, хто бажав і правдиво боровся за добробут своєї Батьківщини. Це – обов'язок кожної мудрої та люблячої свій народ та свою країну людини. Наші провідники, наші герої боролися на своїй землі, захищали свій народ, йому бажали добра, не зазіхали на чужі землі, за своїх краян віддавали життя, тому ми їх шануємо, для них споруджуємо пам'ятники, про них пам'ятаємо.

Добре б було, щоб наш уряд, але правдиво наш, прийшовши до влади, спорудив спільний пам'ятник у Києві нашим героям, котрі щиро любили свій народ та боронили свою землю. Хай відкриття цього пам'ятника нашому палкому патріотові Степану Бандері надихає кожного мудрого українця любити свій народ, захищати його права, робити його щасливим на своїй землі. Звертаюся до відповідальних осіб за долю свого народу, щоб правдиво дбали про його добробут, не тільки обіцяли, боролися за це, не втрачали надії, показувалися правдивими християнами, котрі готові на все, щоб своїх людей шанувати і бути їм вдячними. Степан Бандера ризикував життям і був підступно вбитий агентом радянської розвідки. І усі, кого Господь покликає до служіння людям, повинні не словами, а на ділі показати своє служіння, чинити добро, як можливо, а не тільки обіцяти для людей добробут. Це відповідальність велика, за котру дається звіт перед людьми, за що прийдеться звітувати перед Всевишнім.

Вкінці бажаю подякувати усім, хто подавав ідею за спорудження цього пам'ятника, хто його проектував, виготовляв, виділяв чи допомагав коштами. Це – теж, багатство для нашого міста в ще один монументальний знак. Хай Господь винагородить й благословить усіх, хто любить свій народ, пам'ятає його історію, уболіває за добру долю України! Дякую сердечно усім учасникам сьогоднішнього свята! Особливо дякую скульпторові, котрий вкладав свою душу та свої вміння, щоб цей пам'ятник-свідок мовчазно промовляв про історію народу до майбутніх поколінь та пригадував обов'язок любити свій народ і бути готовим своїм життям свідчити про таку любов.

+ Ігор
13.10.2007